

премълчахъ истината . . .“ (На другитѣ) А! тъй ли . . .

Г-жа Масларска (гнѣвно)

Чети!

Масларски (чете)

„И допуснахъ да се приеме и повѣрва тая мълва и отъ васъ. Направихъ това, защото виждахъ, че вашето упорство изчезва и нашия бракъ съ Евгения става възможенъ. Ако това е измама, едничкото ѣ изкупление е нашата голѣма обичъ съ Евгения. За напредъ азъ ще направя всичко, за да спечеля вашето довѣрие и да заслужи вашата прошка“.

(Г-жа Масларска и Масларски се гледатъ очудени. Кокичковъ унесено гледа предъ себе си).

Г-жа Масларска

Туй не може да бжде! Туй е лъжа! Туй писмо не е отъ доктора! Скжсай го! Скжсай го туй писмо . . . То не е отъ доктора . . . (Иска да грабне писмото).

Масларски (завардва писмото)

Не, Дафинке, отъ него е.

Г-жа Масларска

Не може да бжде! Туй не е вѣрно! Не е истина! Не, не, не! Не е истина! (Сѣда).